

anden i det, som er Hovedsagen eller udgjør Kjernen af Forvaltningen af Sakramenterne. Naar Enkelte søge sig en saadan Sjelesørger, da er det ikke, fordi Sakramenterne af denne blive forvaltede paa en anden Maade, men det er, fordi de søle sig mere opbyggede ved at høre Gudstjenesten hos en anden Præst end den, der er beskiftet dem af Regjeringen. Jeg tror altsaa ikke, at Slutningsbestemmelsen i § 5 vil give Anledning til nogensomhelst Forargelse for Andre end for dem, der søge Forargelse, hvor der ingen Forargelse er. Der er talt om, at der ikke var nogen Trang, men jeg har allerede berørt, at der er en saadan Trang. Saa er der ogsaa blevet sagt, at det vilde vække Misfornoielse, hvis en saadan Lov kom ud; men man kan virkelig ikke gennemføre Noget af den Slags, som ikke kan vække Misfornoielse, og Spørgsmaalet er jo, om der virkelig er Grund til en saadan Misfornoielse. Jeg tror, at der har været ikke liden Grund til Misfornoielse, fordi man ikke har havt denne Lov. Det har jo været besværligt for mange Sognebaandsløbere, at de have skullet reise langt for at komme til den Præst, som de havde valgt. For Folk, som ere til Mars og ikke have Noget at høre med, er dette til stort Besvær. Jeg synes derfor, at skulde der være nogen, som har Grund til Misfornoielse, saa maa det være dem, thi det er en naturlig og billig Ret, som er bleven dem negtet. Jeg vilde meget have ønsket, at den høitagtede Minister kunde være gaaet ind paa Slutningsbestemmelsen i § 5. Det forekommer mig rigtignok meget haardt og at kunne give Anledning til Misfornoielse, at Folk, der statte og skylde og svare Tiende til deres Sognkirke og Sognepræsten, ikke maa have Lov til at bruge Sognkirken, men skulde nødes til at samles i en Stue hos en Gaardmand, hvor der er for lidt Plads, eller ved Vintertid i en Ladebygning, hvor de ikke kunne nøre sig for Træ, eller maasse paa en Mark eller i en Skov. Det synes mig, at dette gjør et ubhyggeligt Indtryk og giver et sørge-

ligt Bidnesbyrd om en kirkelig Ufordragelighed, som jeg nødig vilde skulde finde hos min Landsmænd. Det høitærede 11te kongevalgte Medlem (Carlsen) har ogsaa viist, at man i andre Lande er mere fordragelig, saaledes at Lutheranerne kunne holde Gudstjeneste til een Tid og Reformerte og Katholiker til andre Tider i samme Kirke. Ikke en Gang i den første kristne Tid var der en saadan Ufordragelighed, som der har været siden; ja selv paa Sødernes Tid var der ikke en saadan Ufordragelighed. Vi vide jo, at der i Jerusalem kunde samles fire Sætter til forskjellige Tider i Templet, ja, at — hvad man skulde tro allermindst vilde være blevet tilstedet — vor Frelser fra Galilæa daglig lærte i Templet og Synagogen, og at Ypperstepræsten, som var vred paa ham, dog tillod, at det skete. Skulde da nu vi ikke, efter at 1872 har ere gaaede siden den Tid, være lige saa fordragelige, som Søderne vare den Gang? Men, som sagt, den høitærede Minister har erklæret, at det vilde foregribe andre Bestemmelser, som trængte til en nøiere og grundigere Dverveitelse, end der her kunde være Stedet til, naar man nu gav en saadan Ret som den, der omhandles i § 5, sidste Stykke, og da den høitærede Minister, som det allerede er udtalt fra flere Sider, bestandig har viist, at han er rede til at komme Befolkningen imøde i Alt, hvad der med Billighed kunde gjøres Krav paa i kirkelig Henseende, og man er Ministeren Tak skyldig for hans Virksomhed i saa Henseende, saa synes det mig, at, naar den ærede Minister erklærer, at han ikke kan gaa ind paa en saadan Bestemmelse, bør det ikke være nogen Hindring for Lovens Vedtagelse, og jeg skal derfor anbefale, at man lader Loven gaa igjennem enten med eller uden denne Bestemmelse i § 5.

Jensen: Jeg skal blot tillade mig den Bemærkning til det ærede Medlem for 4de Kreds (Sønne), at jeg ikke har talt paa Kjøbstædernes Vegne. Det anser jeg mig for aldeles uberettiget til, men jeg har talt om Kjøb-